

## ת"פ 3157/01/10 - מדינת ישראל נגד חיים וויצמן כהן

בית משפט השלום בראשון לציון

05 נובמבר 2014

ת"פ 3157-01-10 מדינת ישראל נ' כהן

בפני כב' השופטת שרית זמיר  
המאשימה  
נגד  
הנאשם  
מדינת ישראל  
חיים וויצמן כהן

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רינת מילבסקי

הנאשם וב"כ עו"ד גלית יפה

### הכרעת דין

כמצוות המחוקק בסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, בפתח הכרעת הדין מודיעה אני על זיכוי של הנאשם מעבירות של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק ועל הרשעתו בעבירה של הסגת גבול.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שלושה אישומים בעבירות של:

איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין);

הסגת גבול כדי לעבור עבירה - עבירה לפי סעיף 447(א)(1) לחוק העונשין;

הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין;

והטרדה באמצעות מתקן בזק - עבירה לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982.

**על פי עובדות האישום הראשון** בתאריך 23.4.09 התקשר הנאשם לעו"ד דוד בסידן (להלן: המתלונן) ואיים עליו באומרו: "אתה לקחת את הרכב מהבת שלי. אני עוד אראה לך מי זה חיים כהן". זאת בעקבות עיקול שהטיל המתלונן על רכבה של בתו של הנאשם במסגרת תיק הוצל"פ.

עמוד 1

**על פי עובדות האישום השני** - בהמשך למתואר באישום הראשון בסמוך לשעה 16:00 הגיע הנאשם "כרוח סערה" למשרדו של המתלונן בראשון לציון, ניגש אל המתלונן בתנועה מאיימת, אמר לו: "אני חיים כהן" ודרש ממנו שישחרר את הרכב של בתו לאלתר.

בהמשך אמר הנאשם למתלונן כי כבר ישב בכלא על תקיפה ולא אכפת לו לשבת שוב בגללו ואיים כי ייקח את הנשמה שלו.

בנסיבות הללו חבט הנאשם בשולחנו של המתלונן עם ידו ופעם נוספת חבט בשולחן עם בקבוק מים.

בתגובה, ביקש המתלונן מהנאשם לעזוב את המשרד, הנאשם יצא ובעט במעקה הסמוך למשרד, חזר למשרד ואיים על המתלונן כי לא יעזוב את המשרד עד שהרכב לא ישוחרר.

בהמשך הזעיק המתלונן את המשטרה ולמשרד הגיעה השוטרת ליטל מכלוף (להלן: השוטרת) אשר ביקשה מהנאשם לעזוב את המשרד.

בתחילה סירב הנאשם לעזוב את המשרד ובהמשך הורחק מהמשרד על ידי השוטרת מכלוף. הנאשם המתין למתלונן מחוץ למשרד.

בהמשך הבחין המתלונן במצלמות האבטחה כי הנאשם ממתין לו מחוץ למשרד וחיכה עד השעה 21:00 כדי שהנאשם ילך.

**על פי עובדות האישום השלישי** - בתאריך 26.4.09 התקשר הנאשם למתלונן פעמים רבות בשעות הבוקר והצהריים וכשהמתלונן ענה לשיחתו הודיע לו הנאשם כי הוא בדרך למשרדו. במהלך השיחה הסביר המתלונן לנאשם כי אין סיבה שיגיע למשרדו ובכל זאת סמוך לשעה 14:00 התייצב הנאשם במשרדו של המתלונן אך המתלונן לא פתח לו את הדלת.

מיד ובסמוך צלצל הנאשם למתלונן דרך האינטרקום ללא הרף ובעט מספר פעמים בדלת.

סמוך לשעה 15:00 התקשר שוב הנאשם למתלונן והודיע לו כי הוא שוב בדרך למשרדו. בתגובה, עזב המתלונן את המשרד וניגש לתחנת המשטרה להגיש תלונה כנגד הנאשם.

בישיבת המענה ביום 31.10.12 כפר הנאשם באמצעות באת כוחו במיוחס לו. אשר לאישום הראשון הנאשם אישר כי התקשר למתלונן אך הכחיש השמעת איומים.

אשר לאישום השני, הנאשם אישר שהגיע למשרד המתלונן על מנת להסדיר את החוב הכספי וכפר בהשמעת איום כלשהו. הנאשם אישר שישב במשרד אך טען כי יצא לכשהתבקש לצאת על ידי השוטרת.

אשר לעובדות האישום השלישי טען כי העובדות המפורטות בו אינן מגלות כל עבירה.

בכל מקרה טוען הנאשם כי התקשר למשרד המתלונן ולא נענה לפיכך הגיע למשרד אך מכיוון שאיש לא היה במקום ולא פתח לו את הדלת, לא נכנס. לדבריו, בנסיבות הללו לא הטריד ולא הסיג גבול.

## פרשת התביעה

מטעם התביעה העידו המתלונן, השוטר רס"ב ציון הללי והגב' ליטל מכלוף (שוטרת לשעבר).

לתיק בית המשפט הוגשו בהסכמה אמרות הנאשם:

אמרת נאשם מיום 14.5.09 בשעה 07.55 - ת/1;

אמרת נאשם מיום 9.8.09 בשעה 08.27 - ת/2.

## עדות המתלונן

בעדותו בבית המשפט מסר המתלונן כי במועד הרלבנטי לכתב האישום עבד כעו"ד וטיפל בתיקי הוצל"פ וביניהם תיק הוצל"פ בגין שיק שחולל על שם כהן מורן, היא בתו של הנאשם. במסגרת זו תפס ביום 23.4.09, בתפיסה פיזית, רכב מסוג ניסן מקסימה, שהיה רשום בבעלות הגב' מורן כהן.

לדבריו, עם תפיסת הרכב ובהתאם להוראות החוק והדין, הושארה הודעה לחייב בדבר תפיסת הרכב. עוד באותו היום יצר עמו קשר הנאשם, הזדהה בשמו, דרש ממנו לשחרר את הרכב לאלתר והודיע לו כי מעוניין לבוא אליו למשרד. המתלונן הוסיף כי באותה שיחת טלפון נשמע הנאשם עצבני.

לדבריו, מלכתחילה לא הבין מי משוחח עימו מכיוון שחיים כהן (הנאשם) הוא לא החייב בתיק. משהביא עובדה זו לתשומת לב הנאשם, השיב לו הנאשם: "אני אראה לך כבר מי זה חיים כהן" והוסיף: "אתה לקחת לי את הרכב אני אקח לך את הנשמה".

המתלונן מסר כי בתגובה ניסה להרגיע את הנאשם, הסביר לו שמדובר בסכסוך כספי ותו לא וכן כי פניו לשלום. כמו כן, מסר המתלונן כי הוא מעוניין להגיע להסדר בנושא החוב וכי הנאשם יכול להגיע למשרדו כדי להסדיר את הענין על מנת לקבל את רכבו חזרה.

עוד באותו היום בשעות אחה"צ הגיע הנאשם למשרד. העד תיאר כי הנאשם הגיע כשהוא מאוד עצבני ונסער. לדבריו הושיב אותו הרגיע אותו, נתן לו לשתות מים והראה לו את יתרת החוב בתיק ההוצל"פ.

הנאשם עמד על דרישתו כי רוצה את הרכב כאן ועכשיו ולא מעניין אותו שום דבר.

בנסיבות הללו ביקש ממנו המתלונן לצאת החוצה מהמשרד, על מנת שיוכל לשוחח עם הלקוח שלו (בעל החוב) בפרטיות ולראות כיצד ניתן להגיע לעמק השווה ולפתור את הענין.

הנאשם יצא מהמשרד והמתלונן טילפן ללקוח על מנת לשוחח איתו. לדבריו, עוד טרם סיים את השיחה עם הלקוח נכנס הנאשם שוב למשרד, דפק על השולחן, העיף את בקבוק המים שעמד על השולחן והודיע כי לא מעניין אותו שום דבר, הוא רוצה את הרכב כאן ועכשיו ולא יוצא מהמשרד עד שלא ישוחרר הרכב.

המתלונן הודיע לו כי אינו יכול לשחרר לו את הרכב ושב וביקש ממנו כי יירגע, תוך שהסביר לו כי אם לא יוסדר החוב לא ניתן יהיה לשחרר את הרכב.

בתגובה התיישב הנאשם במשרד וסירב לזוז.

בנסיבות הללו נאלץ המתלונן להזמין משטרה. לדבריו, למשטרה לקח פרק זמן ממושך של למעלה משעה להגיע למקום. בסופו של דבר הגיעו למקום שוטר קהילתי בליווי שוטרת צעירה, וגם אז סירב הנאשם להענות לבקשת השוטרת ולהתפנות. המתלונן תיאר כי הנאשם צעק על השוטרת, בין היתר במילים: "מי את? מי את בכלל?".

המתלונן מסר כי השוטרת הודיעה לנאשם כי אם ימשיך לעשות בלאגן יוזמנו שוטרים נוספים שיאלצו להוציא אותו מהמקום בכח, ואז ורק אז יצא הנאשם החוצה, נעמד מחוץ לדלת משרדו תוך שהודיע לשוטרת: "אני עכשיו עומד פה. אני לא במשרד שלו ואני מחכה בחוץ".

כשראה המתלונן שהנאשם עומד מחוץ לדלת הזכוכית של משרדו ומתהלך במקום בעצבים, ביקש מהבעלים של המבנה שיגיע ויבקש מהנאשם לעזוב. הבעלים של המבנה אכן הגיע וביקש מהשוטרים שיוציאו את הנאשם החוצה מהקומפלקס. לאחר מספר דקות ליוו השוטרים את הנאשם מחוץ לבנין והוא נעמד והמתין במקום. המתלונן מסר כי מדי פעם הסתכל במצלמות האבטחה על מנת לראות אם הנאשם עזב את המקום, משום שחשש להיתקל בו מחוץ למשרד, לאחר שהשוטרים עזבו גם הם את המקום. בסופו של יום, ולאחר שוויידיא במצלמות האבטחה כי הנאשם עזב את המקום, בסמוך לשעה 21:00, עזב גם הוא את המשרד.

בהמשך למתואר, ביום ראשון בבוקר (26.4.09) החל הנאשם מתקשר למשרדו של המתלונן אין ספור פעמים, תוך שהוא משאיר הודעה אצל המזכירה במקום ומבקש כי המתלונן יחזור אליו. בשלב מסוים חזר המתלונן לנאשם טלפונית, על מנת שהאחרון יפסיק להטריד בטלפונים חוזרים ונישנים, והנאשם הודיע לו כי הוא מגיע אליו למשרד.

בתגובה אמר לו המתלונן: "אל תגיע אלי אם אין לך כוונה לשלם את החוב".

בסביבות השעה 14:00 הגיע הנאשם למשרדו של המתלונן, צילצל באינטרקום של המשרד אך איש לא פתח לו את הדלת. המתלונן מסר כי הנאשם ניסה לפתוח את הדלת בכח אך לא הצליח ולכן החל לבעוט בדלת המשרד. בנסיבות הללו בחר המתלונן שלא לפתוח לו את הדלת תוך שכל הנוכחים במשרד שמרו על השקט. בהמשך התקשר המתלונן לבעלים של המבנה על מנת שיבדוק אם הנאשם נצפה במצלמות האבטחה ולאחר שוויידיא כי הנאשם לא נמצא יותר במקום יצא ממשרדו וניגש למשטרה להתלונן.

בחקירתו הנגדית הכחיש המתלונן את טענת הנאשם, לפיה החוב הכספי הוסדר יום או יומיים לאחר המפגש הראשון ביניהם ועוד טרם יום 26.4.09 וטען כי החוב הוסדר בפרק זמן של לכל המוקדם שבוע או שבועיים לאחר מכן. לדבריו, החוב הוסדר ישירות מול הלקוח ולא מולו והוא לא בא יותר במגע עם הנאשם כלל ועיקר. המתלונן אף הכחיש את גרסת הנאשם, לפיה לאחר שהוסדר החוב מול הלקוח, הגיע הנאשם למשרדו על מנת שיצייד אותו במסמכים הרלבנטיים לצורך ביטול הליך התפיסה ושחרור הרכב.

כן הכחיש המתלונן את גרסת הנאשם לפיה התשלום הסופי של החוב התבצע באמצעותו וטען כי הכל נעשה ישירות מול הלקוח. המתלונן עמד על גרסתו כי לאחר האירועים נשוא כתב האישום הנאשם לא היה אצלו במשרד בשום הזדמנות נוספת.

## עדות השוטר רס"ב ציון הללי

בעדותו בבית המשפט מסר השוטר הללי כי גבה את אמרות הנאשם ת/1 ו-ת/2.

בחקירתו הנגדית נשאל השוטר מדוע לא טרח לגבות עדויות של אחרים שעולה כי היו עדי ראיה לחלק מהאירועים, והשיב כי אינו יודע אם זומנו עדים נוספים אם לאו. השוטר הוסיף כי להבנתו ככל שלא זומנו עדים נוספים למסירת עדות במשטרה, ככל הנראה לא היה צורך לגבות את עדותם משום שלא היה בכוחה של עדות זו לאשש או להזים את הגרסאות שנמסרו.

השוטר נשאל מי מקבל החלטה בנוגע לזימון עדים והשיב כי הוא מטפל בתיק אבל בנוסף התיק עובר ביקורת של הקצינים והיועצים המשפטיים בתחנה.

השוטר נשאל האם ייתכן שלא נגבו עדויות מעדי ראיה משום שסבר כי בכל מקרה התיק לא יסתיים בהגשת כתב אישום, והשיב כי לא יודע וגם לא יכול להתייחס לשאלה שכזו.

## עדות הגב' ליטל מכלוף

הגב' מכלוף שירתה כשוטרת שח"מ בתקופה הרלבנטית לכתב האישום. בעדותה בבית המשפט תיארה את מעורבותה באירוע מיום 23.4.09. לדבריה, הגיעה למקום לאחר שהתקבלה הודעה בדבר אדם שמסרב להתפנות מהמקום. כשהגיעה למשרד עוה"ד, שממוקם בתוך הקניון בראשון לציון, פגשה במתלונן שהצביע לה על הנאשם ומסר לה כי הוא מסרב לעזוב את משרדו. לדבריה, הסבירה לנאשם שמעשיו עולים כדי עבירה של הסגת גבול במידה שהוא אכן נשאר במקום כשהמתלונן מבקש ממנו לעזוב. העדה מסרה כי בתחילה הנאשם עמד על סירובו ולאחר מכן התרצה ועזב את המקום. העדה הדגישה כי לא היה צריך לנקוט באמצעים מיוחדים כדי לגרום לנאשם לעזוב וכי עם עזיבתו את המקום הוא יצא מחוץ לקניון.

בחקירתה הנגדית הבהירה העדה כי בפעם הראשונה ביקשה מהנאשם לעזוב והוא סירב, אך לאחר שהסבירה לו כי סירובו לעזוב את המקום בניגוד לרצונו של המתלונן מהווה עבירה של הסגת גבול, הוא התרצה ועזב את המקום.

## פרשת הגנה

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בלבד.

לתיק בית המשפט הוגשה בהסכמה עדות המתלונן מיום 26.4.09 שעה 15:34 - נ/1.

כן הוגשה קבלה נושאת תאריך 15.8.10 חתומה ע"י עו"ד דוד בסידין, המעידה על תשלום סכום של ₪ 4,800 במזומן לטובת תשלום סילוק החוב בתיק - "כהן מורן - מוסך חיים כהן" - נ/2.

בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם כי בבוקר יום 23.4.09 עת הוא ובתו התעוררו, הסתבר כי רכבה של הבת לא נמצא במקומו. מלכתחילה חשדו השניים כי הרכב נגנב. כשניגשו למקום בו חנה הרכב הבחינו שבמקום הושאר מספר טלפון של המוציא לפועל שתפס את האוטו.

הנאשם יצר קשר טלפוני עם המוציא לפועל שאישר כי הרכב נלקח על ידו ומסר לו מספר טלפון של עורך-הדין שמטפל בתיק - הוא המתלונן.

הנאשם התקשר למתלונן וזה הזמין אותו להגיע למשרדו ולהסדיר את החוב.

לדבריו, בשיחת הטלפון שאל אותו המתלונן מי הוא וטען בפניו שאינו בעל החוב. הנאשם השיב לו בתגובה כי הוא חיים כהן וכי החייבת היא בתו, הסובלת מבעיית נכות ברגליה, מתקשה בהתניידות ולכן זקוקה לרכב באופן דחוף.

לדבריו, הסביר למתלונן כי הוא החייב, אף על פי שהשיק שחולל של בתו, והמתלונן מסר לו את כתובת משרדו על מנת שיגיע אליו.

הנאשם טען כי הגיע למקום מתוך כוונה להסדיר את החוב. במשרד הציע למתלונן לפרוס את החוב, אך המתלונן סירב ורצה את מלוא התשלום או לפחות את רובו.

הנאשם הסביר לו כי אין ביכולתו לגייס את הסכום במלואו בשל קריסתו הכלכלית והמתלונן עמד בסירובו ודרש לכל הפחות 80% מסכום החוב.

הנאשם מסר כי ניסה להבהיר למתלונן כי בתו נכה ואינה יכולה להתנייד ללא הרכב והמתלונן התעלם ממנו.

הנאשם אישר כי התעקש ולחץ על המתלונן לשחרר את הרכב וכי היה לחוץ ונסער, אך טען בתוקף כי לא קילל ולא איים.

לדבריו אמר למתלונן: "תיקח לי את הנשמה ואל תיקח את האוטו של הילדה שלי, לא מספיק היא סבלה בחיים?".

הנאשם טען כי בין השניים התנהל דין ודברים במהלכו הטיח במתלונן אמירות כדוגמת: "מה אתה מחפש? למצוץ לנו את הדם? אין מאיפה. בשביל שתרוויח עוד כמה לירות שכר טרחה?".

הנאשם אישר כי דיבר עם תנועות ידיים ובטון גבוה המאפיין אותו וכי ייתכן שנגע בבקבוק מים שהיה על השולחן והבקבוק נפל, אך עמד על כך כי לא איים בשום שלב.

אשר להגעת השוטרים למקום טען כי לא ידע שהמתלונן הזמין משטרה וכי מלכתחילה לא הבין כלל שמדובר בשוטרים, שכן לא היו לבושים כשוטרים. השוטרת שהגיעה פנתה אליו וביקשה ממנו שיצא החוצה. הוא שאל אותה מי היא והיא השיבה כי הם שוטרים וכי אם יסרב לעזוב את המקום מעשיו עולים בגדר עבירת הסגת גבול. כששמע את דברי השוטרת והסבריה, עזב מיד את המקום, יצא מחוץ למבנה ותוך מספר דקות עלה למונית שהחזירה אותו לביתו.

יום או יומיים לאחר מכן פנה הנאשם לבעל החוב והגיע איתו להסכם בנוגע לחוב, במסגרתו סוכם כי לצורך שחרור הרכב ישולם סכום מינימאלי, סכום החוב יוקטן משמעותית, ויתרת החוב בסך 5,000 ₪ תשולם במועד נדחה רחוק.

לדבריו, לאחר אותו סיכום הפנה אותו בעל החוב למתלונן, לצורך קבלת המסמכים הדרושים לשחרור הרכב.

בנסיבות הללו התקשר למשרדו של המתלונן אך נדחה שוב ושוב על ידי מזכירתו בתירוצים מתירוצים שונים.

לבסוף ענה לו המתלונן והודיע לו שלא יוכל לקבל אותו עכשיו, כיוון שתואמה לו פגישה עם לקוח, וזאת, לשיטת הנאשם, רק כדי "למשוך" עוד ימים שהרכב "ישכב בהוצל"פ" והנאשם ישא בהוצאות.

בסופו של דבר החליט הנאשם בסביבות השעה 15:00 לגשת למשרדו של המתלונן, אך לא פתחו לו את הדלת.

יום למחרת הגיע הנאשם שוב למשרד וצוייד ע"י המתלונן במסמכים הרלוונטים לצורך שחרור הרכב במשרדי הוצל"פ. הסתבר כי המסמכים היו שגויים, דבר אשר אילץ אותו לחזור שוב למשרד המתלונן לצורך תיקונם.

בסופו של דבר הרכב שוחרר, וכעבור למעלה משנה לאחר מכן הגיע שוב למשרדו של המתלונן שם מסר לו סכום של 5,000 ₪ במזומן, כפי שסוכם עם בעל החוב. באותו מעמד אמר הנאשם למתלונן כי אין לו כסף אפילו לנסיעות, והמתלונן מרצונו הטוב אמר לו "קח מתוך סכום זה 200 ₪", הוריד לו מהחוב סכום זה ומסר לו קבלה והם נפרדו ברוח טובה ובלחיצת יד.

## **דין והכרעה**

בשים לב לטיבן השונה של העבירות בהן הואשם הנאשם ולשאלות העובדתיות והמשפטיות השונות המתעוררות לגבי כל אחת ואחת מהן, תבחנה העבירות בנפרד זו מזו.

## **הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו**

בסיכומיה עתרה המאשימה להרשיע הנאשם בעבירה זו, בהסתמך על עדות עדת התביעה 2 הגב' מכלוף, שמסרה בעדותה בבית המשפט כי כשהגיעה למקום ביקשה מהנאשם לעזוב והוא סירב. בנסיבות הללו הסבירה לו שאם יעמוד בסירובו יואשם בהסגת גבול, הוא עזב את המקום ויצא את הבנין.

לשיטת המאשימה, העובדה כי הנאשם סירב בראשונה לבקשת השוטרת לעזוב את המקום עולה כדי עבירת הפרעה לשוטר.

כשלעצמי, אינני רואה את הדברים עין בעין עם המאשימה וסבורני כי המאשימה מבקשת ליתן פרשנות רחבה מידי ומרחיקת לכת לעבירה זו.

בראש ובראשונה, יש לזכור כי עבירת הפרעה לשוטר הינה עבירה הדורשת קיומה של כוונה להפריע או להכשיל, דהיינו עשיית המעשה מתוך מטרה/שאיפה להפריע לשוטר או להכשילו.

עמוד 7

לטעמי לצורך פרשנות סעיף 275 לחוק העונשין, ניתן להעזר בשני מבחנים מצטברים:

המבחן התוכני - קרי טיב המעשה;

והמבחן ההסתברותי - קרי סיכויי המעשה לפגוע הלכה למעשה בתפקודו של השוטר.

במקרה שלנו אין חולק, גם לשיטת ההגנה, כי לכשהתבקש הנאשם לראשונה לעזוב את המשרד ע"י השוטרת סירב.

אלא שלא די בכך לצורך הרשעה בעבירה שכן יש להוכיח כי הנאשם אכן עשה כן מתוך מטרה ו/או שאיפה להפריע לשוטרת או להכשילה. בענייננו לא הוכח כלל ועיקר כי הנאשם עשה זאת מתוך מטרה שכזו.

והראיה, כשהוסבר לו, ע"י השוטרת, מדוע עליו לעזוב, עזב מיד את המקום ללא כל התנגדות.

מדיניות משפטית ראויה לא תקבל קביעה גורפת לפיה לאזרח אסור לשוחח עם שוטר שפונה אליו, לשאול שאלה או לברר פשר הפניה אליו, שאם לא כן יחשב כמי שמפריע לשוטר במילוי תפקידו.

הנאשם במקרה שלנו לא התווכח עם השוטרת ולא עשה כל מעשה שכוונתו היתה להפריע לה בביצוע תפקידה. הנאשם שאל מדוע עליו לעזוב, שכן לשיטתו נמצא במקום כדין בניסיון להסדיר את חובו. כשהוסבר לו כי בהמצאותו במקום בניגוד לרצון המתלונן יש משום עבירה, הבין ועזב מיד את המקום.

לנאשם לא היתה באותו מעמד כל יריבות מול השוטרת, היא לא ביקשה ממנו להתלוות אליה, היא לא דרשה ממנו פרטים ולא ביקשה לחקור אותו.

בנסיבות הללו גם לא היתה לו כל כוונה להפריע לה או להכשיל אותה.

כשהובררה לנאשם הסיבה בגינה עליו לעזוב נשמע מיד להוראות השוטרת ועזב. הנאשם לא התווכח עם השוטרת, לא ניהל עימה דין ודברים, לא צעק ולא התפרע בנוכחותה ולא היה צריך להשתמש כנגדו באמצעי כלשהו על מנת לגרום לו לעזוב את המקום.

אינני סבורה כי בהתנהלותו זו של הנאשם היה משום הכשלה ו/או הפרעה והלכה למעשה. סירובו הראשוני של הנאשם לעזוב את המקום לא הפריע לשוטרת במילוי תפקידה או הכשילה.

מעדות השוטרת בבית המשפט התרשמתי כי גם השוטרת עצמה לא סברה כי הנאשם אכן הכשיל אותה או אפילו הפריע לה במילוי תפקידה.

אין בעיני ספק כי אלמלא תלונת המתלונן כנגד הנאשם ביום 26.04.09, לא היתה נפתחת אפילו חקירה בענייניו של הנאשם בחשד להפרעה לשוטר בהתבסס על דו"ח הפעולה של השוטרת.

זאת ועוד, מעיון באמרות הנאשם ת/1-2, עולה כי הנאשם לא הוזהר ולא הודע לו כי הוא חשוד בביצוע עבירה של הפרעה לשוטר, ללמדך שגם הרשות החוקרת לא סברה כי מדובר במעשה העולה כדי עבירת הפרעה לשוטר הראויה



להחקר.

מדובר בשיח בין שוטר לאזרח שלא לווה לא בהתנגדות להזדהות, לא במסירת פרטים כוזבים, לא במעשה פיזי כלשהו, לא בצעקות והרמת קול ואף לא ביחס של זלזול כלפי השוטרת.

לאחר הסבר קצר הבין הנאשם מדוע עליו לעזוב ועשה כן.

בעובדה כי הנאשם ביקש הסבר מדוע עליו לעזוב אין משום הכשלת שוטר.

ככל שניתן לגנות באופן כללי את התנהגותו של הנאשם שדרש "עכשיו ומיד" את שחרור הרכב תוך הפגנת סימני עצבנות ורוגז כלפי המתלונן, המגע עם השוטרת, כך על פי עדותה היא בבית המשפט, לא לווה בהתנהגות בוטה ועצבנית מצד הנאשם.

סבורני כי המושג הפרעה/הכשלה בהקשרו הנורמטיבי באיסור הפלילי מניח ציפיה לאפשרות של שיח מסויים כלשהו עם שוטר הממלא תפקידו, אשר נועד לאפשר לאזרח מרחב ביטוי ואפשרות להבין פשר דרישת השוטר ממנו.

כמובן שרף הסיבולת של השוטר אינו צריך להשתרע מעבר למקום בו הופך אותו שיח לויכוח, או עמידה בסירוב, או ניהול משא ומתן עם השוטר - שאז אין ספק שההתנהגות תעלה בגדר הפרעה לשוטר, אך לא כך הם פני הדברים במקרה שבפנינו.

מכל האמור אני בוחרת לזכות את הנאשם מעבירת הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו.

## **עבירות האיומים**

בכל הנוגע לעבירות האיומים עסקינן במקרה מובהק של גרסה מול גרסה.

המתלונן טוען כי במהלך הדין ודברים בינו ובין הנאשם השמיע הנאשם באוזניו דברי איום.

הנאשם מאשר קיומו של דין ודברים סוער, אך שולל מכל וכל השמעת איומים.

המאשימה מתבססת על עדות המתלונן, אשר הינה עדות יחידה.

בבוא בית המשפט לבחון את הראיות עליו להזהיר עצמו כי הרשעה על פי עדות יחידה אפשרית רק מקום שהעדות היא כה משכנעת וחסרת פרכות או סתירות עד כי יש בכוחה, וכשלעצמה, להסיר כל ספק סביר.

במסגרת בדיקת העדות תר בית המשפט אחר אותות אמת מתוך העדות עצמה וגם מנסיבות אחרות הקשורות בעדות וכאלה שלכאורה אינן קשורות באופן ישיר, אך יכולות הן לתמוך או לסתור גרסה כזו או אחרת.

העמדת עדות המתלונן במבחנים האמורים, מעלה כי קיימים קשיים אשר אינם מאפשרים להשתית על עדות זו הרשעה

בפלילים, הגם שלא התרשמתי כי הנאשם חף מכל פשע והמתלונן העליל עליו עלילות בדים ועלילות שווא.

בעדותו של המתלונן נפלו מספר ליקויים ואי-דיוקים, וגם אם אין מדובר בשקרים אלא בחוסרים מסויימים, די בהם כדי לטעת ספק בשומע כי האירועים עליהם התלונן אירעו באופן המדווח על ידו, הכל כפי שיפורט להלן:

1. בחקירתו במשטרה נ/1 סיפר המתלונן, כי כאשר הגיע אליו הנאשם למשרד ביום 23.4.09 דרש ממנו כי ישחרר את רכבו לאלתר והוסיף: "חיים אמר שכבר ישב בכלא בגין תקיפה ולא אכפת לו לשבת שוב בגללי ואמר שיקח את הנשמה שלי". על בסיס עדותו זו של המתלונן נוסח כתב האישום ויוחסה לנאשם עבירת האיומים באישום השני.

בעדותו של המתלונן בבית המשפט נשמעה מפיו גרסה שונה לפיה איום בנוסח דומה אם כי לא זהה, הושמע דווקא בשיחת הטלפון שקדמה להגעת הנאשם ולא במועד הפגישה במשרד: "כשהוא התקשר הוא גם בטלפון עצבני... הוא אמר לי אני חיים כהן.... הוא אמר לי אני אראה לך כבר מי זה חיים כהן. היתה שיחה מאוד טעונה. הוא אמר לי משהו כמו אתה לקחת לי את הרכב אני אקח לך את הנשמה" (פרוטו' עמ' 25 שו' 13-15).

בהמשך נשאל המתלונן מפורשות ע"י התובע:

"אמרת קודם שהוא איים עליך שייקח את הנשמה שלך, מתי זה נאמר?"

והשיב:

"אם אני לא טועה זה היה בשלב שיחת הטלפון. זה נאמר במהלך השיחה שלי עם הנאשם" (פרוטו' עמ' 25 שו' 31-32).

הנה כי כן, קיים שינוי בגרסת המתלונן מאז מסר עדותו במשטרה - אותה עדות על בסיסה נוסח כתב האישום ועד למועד מסירת העדות בבית המשפט כמפורט לעיל.

ב"כ המאשימה לא ביקש לרענן זכרונו של המתלונן ו/או להעמיד אותו על ההבדלים בגרסאותיו, וברור כי בנסיבות הללו לא סיפק המתלונן כל הסבר אודות ההבדל בגרסאות, הן בכל הנוגע לתוכן האיום והן בכל הנוגע למועד השמעתו באוזניו.

אשר לתוכן האיום שהושמע - במשטרה (נ/1 שו' 10-11) מסר המתלונן כי הנאשם הזכיר את העובדה שישב בכלא על תקיפה ולא אכפת לו לשבת שוב בגללו ולכן כרך את האיום המפורש כי "ייקח את הנשמה שלי".

במעמד עדותו בבית המשפט כרך המתלונן את האיום "אני אקח לך את הנשמה" לאמירה "אתה לקחת לי את

הרכב" (פרוטו' עמ' 25 שו' 15).

לטעמי מדובר בהבדל משמעותי, שגם לגביו לא סיפק המתלונן כל הסבר שכן לא נשאל ולו שאלה אחת בענין זה במהלך חקירתו הראשית.

מכל המקובץ עולה כי בסופו של יום המתלונן לא העיד בבית המשפט כלל ועיקר על השמעת איומים במשרדו - כמתואר באישום השני.

המתלונן העיד לעומת זאת על אמירה מאיימת ברוח האיום המופיע באישום השני, אלא שמסר כי הושמעה בהזדמנות אחרת ובנוסח שונה באופן משמעותי.

2. מעדות השוטרת ליטל מכלוף בבית המשפט עלה כי כשהגיעה למקום פגשה במתלונן ובנאשם, והמתלונן הודיע לה כי הנאשם מסרב לעזוב את המקום. היא פנתה לנאשם בבקשה כי יעזוב את המקום אך הוא סירב. לאחר שהסבירה לו שזו עבירה של הסגת גבול התרצה ועזב את המקום.

ובלשונה: "היתה פעם אחת של בקשה, הוא סירב. ולאחר מכן שהוסבר לו שזו עבירה של הסגת גבול הוא עזב את המקום". (פרוטו' עמ' 23 שו' 25-26).

השוטרת מתארת ככלל התרחשות רגועה ועניינית.

המתלונן לעומת זאת מוסר תיאור שונה, שאין לו זכר בעדות השוטרת ולפיו:

"הגיעה ניידת עם פקח....ועוד שוטרת צנומה רזה..... אני זוכר שהוא צעק על השוטרת" (פרוטו' עמ' 26 שו' 3-5).

וכן: "הגיעה משטרה, הגיעה שוטרת וביקשה ממנו לצאת. הוא קם ממש בעצבים והתחיל לצעוק עליה. מי את? מי את בכלל?... למיטב זכרוני השוטרת אמרה לו שאם תעשה עוד בלאגן אני אזמין לך שוטרים והם יוציאו אותך בכח" (פרוטו' עמ' 26 שו' 20-22).

ההבדלים המשמעותיים בתיאור האינטראקציה עם השוטרת, כפי שבאו לידי ביטוי בעדותה היא לבין תיאורו של המתלונן, מקשים על היכולת להשתית על דברי המתלונן בנוגע להתנהלות הנאשם באירוע בכללותו, ועליהם בלבד, הרשעה בפלילים.

3. בעדותו בבית המשפט תיאר המתלונן כי בסופו של דבר ולאחר שהנאשם יצא ממשרדו לבקשת השוטרת, נעמד הנאשם מחוץ לדלת הזכוכית של המשרד והודיע לשוטרת: "אני עכשיו עומד פה, אני לא במשרד שלו, ואני מחכה בחוץ" (פרוטו' עמ' 26 שו' 22-23).

לדבריו כשראה שהנאשם מתהלך בעצבים מחוץ למשרדו פנה לבעלים של המבנה, שהגיע למקום

וביקש מהשוטרים שיוציאו אותו החוצה מהקומפלקס, ורק אז ליוו אותו השוטרים אל מחוץ לבנין.

גם לתיאור הזה אין כל זכר, לא בעדות השוטרת בבית המשפט ולא בדו"ח הפעולה שנכתב על ידה בסמוך לאירוע. השוטרת מסרה בפשטות כי לאחר שהוסבר לנאשם כי אם יעמוד בסירובו לעזוב הרי שמעשיו עולים כדי הסגת גבול, הוא עזב את המקום ויצא אל מחוץ לקניון, והם עזבו את המקום. השוטרת לא הזכירה, ולו ברמז, עמידה מחוץ לדלת שהצריכה מעורבות של הבעלים של המבנה.

4. המתלונן לא מסר לשוטרת שהגיעה למקום כי אוים ע"י הנאשם. מצופה היה כי המתלונן שחווה באותו מעמד, לדבריו, אירוע סוער במהלכו אויים באופן בוטה ע"י הנאשם, ימסור לשוטרת שהגיעה למקום כי הנאשם איים עליו. המתלונן לא עשה זאת ובחר לומר לשוטרת רק כי הנאשם מסרב לעזוב את משרדו. לא נשמע כל הסבר מפי המתלונן מדוע לא מסר לשוטרת, בהזדמנות הראשונה, כי אויים ע"י הנאשם.

5. בעדותו במשטרה נ/1 מסר המתלונן: "נאלצתי להזמין משטרה אשר הוציאה אותי משרדי בכח" (נ/1 שו' 20).

בעדותו בבית המשפט לעומת זאת מסר: "הם ליוו אותי החוצה. אני לא חושב שהם עשו שימוש בכח. הוא יצא עם השוטרים החוצה....." (פרוט' עמ' 27 שו' 5).

דברי המתלונן בחקירתו במשטרה, לפיהם המשטרה הוציאה את הנאשם בכח ממשרדו, סותרים גם את עדות השוטרת ולפיה: "לא היה צריך לנקוט באמצעים מיוחדים כדי שיעזוב" (פרוט' עמ' 23 שו' 8-9).

6. תמונה בעיני העובדה כי המתלונן הכחיש מכל וכל ובתוקף קיומה של אינטראקציה כלשהי בינו לבין הנאשם לאחר האירועים נשוא כתב האישום.

בענין זה מעדיפה אני בבירור וללא כל היסוס את גרסת הנאשם, לפיה ביקר פעמיים במשרד המתלונן על מנת לקבל ממנו את הטפסים הדרושים לצורך שחרור הרכב, וכי בסופו של תהליך הגיע למשרדו של המתלונן ומסר לו סכום במזומן של 4,800 ₪ לסילוק סופי וגמור של החוב.

גרסת הנאשם בענין זה הייתה עקבית ומלאת פרטים שלא סביר כי המציאם, שכן אין מדובר בפרטים הנוגעים ללב כתב האישום ורלוונטיים להוכחת האשמה, אלא לפריפריה של כתב האישום.

כך לדוגמה מסר הנאשם כי הטופס שנמסר לו ע"י הנאשם לצורך שחרור הרכב היה שגוי מה שאילץ אותו לחזור אליו לתיקון, עובדה שמסר כבר בהודעתו במשטרה ביום 9.8.09 (ת/2 שו' 20).

כך לדוגמה מסר כי בלשכת ההוצאה לפועל טענו באוזניו כי רק עורך הדין יכול לבטל העיקול ואין די במסמכים שהציג, וכי בנסיבות הללו שוחח המתלונן טלפונית עם אחת העובדות במקום ואישר לה לבצע את השחרור, וזו האחרונה אמרה לו בשיחת הטלפון כי היא מאשרת באופן חד-פעמי מכיוון שזה דחוף.

וכך לגבי הסדרת תשלום החוב לידי המתלונן באופן סופי כשנה וחצי לאחר האירועים נשוא כתב האישום.

בעדותו בבית המשפט מסר המתלונן כי סיכם עם בעל החוב כי ישלם את החוב במועד נדחה ולאחר ריצוי תקופת מאסר אליה נשלח. בהתאם, לכששוחרר ממאסר הגיע עם סכום מזומן של ₪ 5,000 למשרדו של המתלונן. בשיחה ביניהם סיפר למתלונן כי אין לו כסף לנסיעות וזה החזיר לו 200 ₪ וגבה ממנו סך 4,800 ₪ בלבד.

הנאשם אף הוסיף כי באותו מעמד שוחחו השניים על האפשרות שהמתלונן יגיש תביעה בשמו של הנאשם, אך בשל חילוקי דעות בנושא שכר הטרחה ההתקשרות לא יצאה לפועל.

לתמיכה בגרסתו זו של הנאשם הוצג המסמך נ/2 - קבלת מקור המעידה על קבלת סכום במזומן בסך 4,800 ₪ ביום 15.8.10 חתומה בשמו של המתלונן.

יוער ויודגש כי המסמך הוגש בישיבת הסיכומים. זאת לאחר שהסתבר לנאשם כי המתלונן מכחיש את העובדות אותן תיאר כמפורט לעיל, אז ערך חיפוש במסמכיו ואיתר את אותה קבלה, שיש בה משום תמיכה בגרסת הנאשם בעיקר בכל הנוגע לעובדה כי המתלונן באותו מעמד החזיר לו 200 ₪ וגבה ממנו 4,800 ₪ בלבד.

תמוהה ולא ברורה בעיני בחירתו של המתלונן להכחיש הדברים מכל וכל, עת השיב בתוקף ובנחרצות לשאלת בית המשפט בענין זה "לשאלת בית המשפט אם אני יכול לשלול את זה אני משיב שזה לא היה. אני לא זוכר דבר כזה" (פרוטו' עמ' 33 שו' 11-12).

הספק שמתעורר בענייננו מתחזק נוכח העובדה שלא נעשתה ולו פעולת חקירה אחת בניסיון לגבות עדויות מעדים נוספים לאירועים.

כאמור, לטענת המתלונן, לחלק מן ההתרחשויות היו עדים הפקידה במשרדו והבעלים של המבנה.

המשטרה לא טרחה לזמן את העדים ולגבות מהם הודעה כנדרש.

אין ספק שעדים אלה יכלו היו לשפוך אור על הדברים שנאמרו, אם נאמרו, ע"י הנאשם למתלונן ועל התנהלותו ככלל.

דומני כי אין מחלוקת כי עדותו של אדם מן החוץ שאינו מעורב בסכסוך, היא עדות בעלת משקל ראייתי נכבד, והיה מקום לעשות מאמץ לגבותה.

תלונות בגין איומים קשות ביותר לבירור ולהוכחה, בין היתר נוכח העובדה כי ברקע קיימים אינטרסים רבים נוספים, ומדובר במילה מול מילה.

ההליך הפלילי דורש רמת וודאות מעבר לכל ספק סביר, מה שהופך את הוכחת האשמה לקשה במיוחד בנסיבות שכאלה.

לכן כאשר מזדמנים לאירוע העבירה עדים, ובפרט עדים אובייקטיביים, על המשטרה לעשות את כל המאמצים כדי לגבות את עדותם, ובכך לאפשר לבית המשפט להגיע לחקר האמת.

למרבה הצער, היחידה החוקרת עשתה מלאכתה קלה באופן שהסתפקה בעדות המתלונן על אף שהנאשם הכחיש המעשים וחרף הפער בין תיאור המתלונן את האירוע לבין תיאור השוטרת, ולא ביצעה חקירה מלאה ומספקת בענין זה.

העדרה של ראיה עקב חקירה לא ממצה יזקף לחובת התביעה בעת שיישקל מכלול ראיותיה, ועשוי הוא להטיל בו ספק סביר.

בסייפת פרק זה אציין כי גם גרסתו של הנאשם בנוגע לאמירות שהשמיע לא הותירה בי רושם חיובי, והיא אינה נקיה מספקות ותהיות.

התרשמתי כי הנאשם הינו אדם חם-מזג, קולני, נוח לכעוס, לא סובלני, רגזן ונחרץ בדעותיו.

במובן זה לא התרשמתי שהנאשם חף מכל פשע והמתלונן לכאורה העליל עליו עלילת שווא.

עם זאת, במשפט פלילי לא על הנאשם להוכיח חפותו, אפילו הנאשם מותיר רושם בלתי אמין, אפילו הסתבך באי-התאמות ואפילו בשקרים, לא על אלו ניתן להשתית הרשעה בפלילים.

במצב דברים זה, לאחר שנפלו פרכות מסויימות בגרסת המתלונן ונוכח מחדלי החקירה נתעורר ספק בתשתית העובדתית שהציגה המאשימה בנוגע לדברי האיום שהשמיע הנאשם, ומשכך החלטתי לזכות את הנאשם מעבירת האיומים מחמת הספק.

## **עבירת ההטרדה**

אין חולק כי ביום 26.4.09 התקשר הנאשם למשרדו של המתלונן פעמים רבות בשעות הבוקר והצהריים.

הנאשם עצמו מאשר זאת ומוסיף כי לאור הסיכום אליו הגיע עם בעל החוב, רצה להפגש עם המתלונן ולהסדיר את נושא שחרור הרכב.

לפיכך ניסה שוב ושוב ליצור עימו קשר טלפוני, אך נדחה בלך ושוב ע"י מזכירתו של המתלונן בתירוצים מתירוצים שונים, עד שלבסוף ענה לו המתלונן.

המתלונן עצמו מוסר תיאור דומה, לפיו הנאשם התקשר שוב ושוב למשרד, השאיר הודעות אצל מזכירתו וביקש שיחזור אליו, עד אשר בסופו של דבר שוחח עמו והנאשם הודיע לו כי הוא מתכוון להגיע שוב למשרדו.

אינני סבורה שיש בשיחות הללו, כפי שתוארו לעיל, משום הטרדה במובנה הפלילי. לנאשם בענייננו היה אינטרס לגיטימי ליצור קשר עם המתלונן.

העובדה שהמתלונן לא השיב לפנייתו, גרמה לו לשוב ולהתקשר בניסיון לאתרו שכן שחרור הרכב היה קריטי עבור הנאשם, והדבר יכל להתבצע אך ורק באמצעות המתלונן.

מאליו ברור כי לו היה משיב המתלונן לנאשם כבר בפעם הראשונה בה התקשר או בסמוך לאחריה, היתה נמנעת כל ההתרחשות המתוארת של שיחות חוזרות ונשנות מצידו.

הנאשם לא ביקש להטריד את המתלונן אלא להסדיר מולו ענין לגיטימי, וגם אם התנהלותו הכללית של הנאשם לא נשאה חן בעיני המתלונן, עדיין מחובתו כעורך דין המטפל בנושא ליתן לו מענה ראוי ולא להתעלם מפניותיו.

מכל האמור אני בוחרת לזכות את הנאשם מעבירת הטרדה באמצעות מתקן בזק.

### **עבירת הסגת הגבול**

מבחינת עובדתית הובאו בפניי די והותר ראיות על כי הנאשם סירב לעזוב את משרדו של המתלונן, חרף שנדרש לכך.

אשר לעובדות האישום השני -

העיד על כך מפורשות המתלונן: "ביקשתי ממנו כמה פעמים להתפנות. הוא התיישב אצלי ליד השולחן וסירב לצאת" (פרוטו' עמ' 26 שו' 8).

וכן: "הוא יושב שם ומצפה שאני אשחרר לו את הרכב. כל עוד הוא שם. הוא לא רצה לזוז. הוא לא רצה לקום. לא רציתי להכנס איתו לדין ודברים ויכוחים ועצבים. רציתי שיגיעו שוטרים ויוציאו אותו החוצה ובזה נגמור את הענין". (פרוטו' עמ' 26 שו' 11-13).

אין חולק כי בסופו של דבר נאלץ המתלונן להזעיק את המשטרה ורק אז ניאות הנאשם לעזוב את המשרד.

הנאשם עצמו נשאל בחקירתו במשטרה: "למה סירבת לצאת מהבנין" והשיב "כי רציתי לגמור את הסיפור" (ת/1 שו' 17-18).

כזכור, גם כשהגיעו השוטרים למקום סירב הנאשם לראשונה לעזוב את המשרד ורק לאחר שהוסבר לו כי מדובר בהסגת גבול נאות לעשות כן.

אשר לעובדות האישום השלישי - בענין זה העיד המתלונן כי הנאשם הגיע למשרד למרות שנאמר לו שלא להגיע, וכי כשלא פתחו לו את הדלת צלצל באינטרקום ללא הפסקה ובעט בדלת מספר פעמים בניסיון לפותחה.

הנאשם מצידו אישר הגעתו באותו יום וטען כי לאחר שלא פתחו לו את הדלת עזב את המקום.

השאלה הנשאלת בענייננו הינה האם מסירובו של הנאשם לעזוב את המשרד, חרף שנדרש לכך, מתגבשת עבירת הסגת גבול. וכן האם מהגעתו של הנאשם למשרד חרף שהתבקש שלא לעשות כן, צלוליו בפעמון ובעיטותיו בדלת מתגבשת עבירת הסגת גבול.

דומני שהתשובה לשתי השאלות הינה חיובית.

בעבירת הסגת גבול לפי סעיף 447 לחוק העונשין קיימות שתי חלופות בסיסיות; האחת מפורטת בסעיף (א)(1) ועניינה "בכניסה לתוך או על פני נכס המוחזק על ידי אחר". והשניה, המוגדרת בסעיף (א)(2) דנה ב"השארות בנכס".

בענייננו אין מחלוקת כי באירוע נשוא האישום השני הנאשם נכנס לנכס - למשרד, כדין, כניסה שהינה חוקית לכל הדעות. החלק הרלבנטי הינו מהרגע בו נדרש ע"י המתלונן בראשונה והשוטרת באחרונה, לעזוב את המקום ועמד בסירובו, עד אשר הוסבר לו ע"י השוטרת כי מעשיו עולים כדי עבירה.

ניתן לומר כי הוכח בפני שהנאשם נשאר במשרד ללא הצדקה בדין ובניגוד לרצונו של "המחזיק".

באשר ל"החזקה" בעת הרלוונטית היה המתלונן בעל החזקה והסמכות להורות לנאשם לעזוב את המקום (לענין זה ראה פסיקת בית המשפט בע"פ 204/50 מד"י נ' בוכלד, שם נקבע כי לענין החזקה פיזית, די אפילו ב"החזקתם" של שומרים במקום שגבולו הוסג).

באשר ליסוד הנפשי, דורש הסעיף "ידיעה ברמה גבוהה של הסתברות". אין בהכרח צורך בחפץ מצד הנאשם בתוצאה האסורה.

לענין זה נקבע בע"פ 151/52 מד"י נ' קיפניס, פ"ד ח 1024, 1038 (1954):

**"....הלכה פסוקה שעצם כניסתו של אדם לרשותו של אחר בלי הסכמתו ובניגוד לרצונו, עשויה בדרך כלל להרגיזו....."**

דומה כי לא יכול להיות חולק כי הנאשם היה מודע (לכל הפחות) לאי הנוחות שגורמת התנהגותו, נוכח דרישתו המפורשת של המתלונן כי יעזוב את המקום ויפנה לאפיקים המקובלים לפתרון הבעיה שהתעוררה.

מן המקובץ עולה כי בכל הנוגע לאישום השני מתקיימים כל יסודות עבירת הסגת הגבול.

אשר לאירוע נשוא האישום השלישי - הרי שרכיבי היסוד העובדתי בעבירה כוללים "כניסה לתוך נכס" או "על פני נכס" המוחזק בידי אחר. הכניסה יכול ותהיה לתוך הנכס ויכול ותהיה **על פניו** של נכס.



פסיקת בתי המשפט קבעה כי לצד הכניסה המובהקת **לתוך** נכס שבהחזקת הזולת - כגון כניסה לדירת מגורים או מבנה אחר, תחשב כ"כניסה" גם **נקישה** על פתח חיצוני כגון חלון או דלת של מבנה (לבעיטה בדלת של דירה וצלצול ב"פעמון הדלת ללא הפסקה" ככניסה לענין העבירה של הסגת גבול. ראה גם ע"פ **725/97 (חיפה) בר נוי שאול נ' מד"י**).

בנסיבות בהן הנאשם נתבקש שלא להגיע, הגיע בניגוד לרצונו של בעל הנכס, צלצל בפעמון ללא הפסקה ובעט בדלת, התקיימו יסודות עבירת הסגת הגבול גם במקרה זה.

לפיכך אני קובעת כי התביעה הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, את העובדות הנטענות בכתב האישום באשר לעבירות הסגת הגבול, ולפיכך הנני מרשיעה את הנאשם בעבירה זו המיוחסת לו בכתב האישום, הן במסגרת האישום השני והן במסגרת האישום השלישי.

### **זוטי דברים**

ב"כ הנאשם טענה בסיכומיה כי גם אם הוכחו יסודות עבירת הסגת הגבול, הרי שהמעשים חוסים בצילה של הגנת זוטי דברים.

כשלעצמי סבורני כי מעשיו של הנאשם אינם חוסים בצילה של הגנת זוטי דברים כלל ועיקר. את המעשים יש לראות כחלק ממכלול התנהגותו הפסולה והפרועה של הנאשם. מדובר בהתנהלות כוחנית ובוטה באופן כללי וככזו בוודאי שאינה באה בגדר זוטי דברים.

לא ניתן לראות בכניסה לתוך דלת אמותיו של אחר והשארות שם בניגוד לרצונו, כשלכך מתווספת התנהגות בריונית ומתלהמת, משום מעשה קל ערך שאין בו אינטרס ציבורי.

בכגון דא קיים אינטרס ברור להגן על שלומו ובטחונו של המחזיק בנכס, שהרי אין קיום לסדר הציבורי, אם לא תהיה הגנה לאדם בתוך ביתו מבצרו.

סוף דבר אני קובעת כי התביעה הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, את העובדות הנטענות בכתב האישום בנוגע לעבירות הסגת הגבול וכי לנאשם לא קמה כל הגנה על פי דין, ולפיכך אני מרשיעה אותו בעבירות אלו.

**ניתנה והודעה היום י"ב חשוון תשע"ה, 05/11/2014 במעמד הנוכחים.**

**שרית זמיר, שופטת**

[פרוטוקול הושמט]

## גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של השגת גבול בשתי הזדמנויות שונות. הנאשם זוכה מעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק.

לאחר שימוע הכרעת הדין, הגיעו הצדדים לכלל הסדר עונשי במסגרתו הציעו לביהמ"ש להסתפק בעניינו של הנאשם בעונש צופה פני עתיד בלבד בדמות מאסר על תנאי.

לאחר ששקלתי את כל הנסיבות הצריכות לעניין ובהן גילו של הנאשם, נסיבותיו האישיות, עברו הפלילי המרוחק, העובדה שזוכה ממרבית העבירות שיוחסו לו מלכתחילה בכתב האישום, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה והאמור בטיעוני ב"כ הצדדים, מוצאת אני לנכון לכבד את הסדר הטיעון וגוזרת על הנאשם את העונש הבא:

מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, והנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך שלוש שנים מהיום על העבירה בה הורשע ו/או על עבירת רכוש כלשהי.

**זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.**

**ניתנה והודעה היום י"ב חשוון  
תשע"ה, 05/11/2014 במעמד  
הנוכחים.  
שרית זמיר, שופטת**

הוקלדעלידיחדוהינר